

Đi Tìm Mùa Thu

Trần Đức Hợp

BBT: Để có thể thưởng thức vẻ đẹp "MÙA THU LÁ BAY", xin quý AH xem hình bìa LT79 được chụp trong chuyến "Đi tìm mùa Thu" này.

oOo

Sóng mài ở vùng Tây Nam Hoa Kỳ nhiều năm nay tôi cũng muốn thay đổi không khí và thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên đặc biệt chỉ có rõ rệt ở vùng Đông Bắc nước Mỹ. Cứ nghe nói và nhìn cảnh chụp mùa Thu mà lòng cũng thấy nao nao và dịp may đã đến.

Nhân có người bạn đang làm việc tại bệnh viện Boston và cho biết "mùa Thu lá vàng" sẽ rộn rịp khoảng đầu tháng Mười, và sẽ biến mất thành "mùa Thu lá rụng" chỉ sau đó vài tuần lễ. Từ tiếng hú đó nên có được bài viết này.

Doctor Cường và người bạn gái đón tôi tại Phi trường Quốc Tế Logan của thành phố Boston thuộc tiểu bang Massachusetts lúc 8 giờ tối sau cơn mưa tầm tã, ướt sũng cả đường phố vào một ngày đầu Thu. Cường đã dãi tôi món hủ tiếu mì tại nhà hàng Việt Nam ở khu Dorchester, nam Boston, nơi có nhiều người Việt cư ngụ và buôn bán rất sầm uất. Trời rất tối và thành phố Boston cũng rất cũ kỹ, được xây dựng trên 200 năm, nên tôi không nhận ra vẻ đẹp cổ kính của thành phố này lắm.

Cường, trước đây cũng sống và lớn lên ở San Diego, sau 5 năm làm Engineer cho một Company điện ở Santa Barbara, đã đi học trở lại ngành Y khoa, ra trường và đang thực tập tại "Emergency Unit" của Boston Hospital. Sau này tôi mới biết Cường cũng có cái thú yêu mến thiên nhiên và khiếu chụp hình về phong

cảnh một cách nồng nhiệt. Có lẽ khi ở Santa Barbara, Cường đã có dịp đi thăm Học viện nhiếp ảnh "Brooks" nổi tiếng nhất thế giới, nên chàng ta cũng có tâm hồn và ý chí mãnh liệt về nghệ thuật thứ bẩy này.

Hai chúng tôi sáng hôm sau đi mướn xe vì sẽ phải lái đi và về cả ngàn dặm đường, từ Boston lên vùng đất đặc biệt, có lá vàng của tiểu bang Maine. Ngày xưa có bản nhạc "lên non tìm động hoa vàng", ngày nay có hai chàng "Lưu - Nguyễn" chúng tôi "lên Maine tìm gấp lá vàng mưa bay". Ra khỏi Boston đã thấy lác đác lá vàng, lá đỏ, lá xanh rải rác, lòng mình cũng thấy rung động và xao xuyến.

Ở California có lẽ cả đời chỉ thấy đá và sa mạc, còn chuyện lá vàng và "mùa thu lá bay" như trong mộng, chắc khó kiếm vì cảnh quan và thời tiết hoàn toàn khác biệt. Chỉ có ở vùng Đông Bắc nước Mỹ cứ đến mùa Thu thì mưa thật nhiều và rất lạnh nên lá từ từ đổi màu, từ xanh đậm của diệp lục tố, chuyển sang màu vàng tươi, cam, đỏ rực và cuối cùng chuyển ra màu vàng nâu đậm và sau đó lá sẽ rụng.

Khung cảnh thiên nhiên với nhiều triệu triệu lá cây hòa hợp và đan quyện vào nhau tạo thành những bức tranh tuyệt đẹp của tạo hóa thiên nhiên mà không nơi nào có được. Trước khi khởi hành, cả hai chúng tôi đều vào thư viện dùng Internet để nghiên cứu và chọn lựa địa điểm sẽ tới. Với những lời khuyên quý báu của những nhiếp ảnh gia đi trước, và đã sống nhiều năm tại vùng Đông Bắc này, chúng tôi đã lựa chọn khu "Baxter State Park" làm nơi để dừng

võ. (Baxter là tên của một vị cựu Thống Đốc của Tiểu Bang Maine, đã quá cố được nhiều sự thương mến của dân địa phương).

Trong suốt 7 tiếng lái xe từ Boston lên hướng Quebec của Canada, trời đã mưa tầm tã và dai dẳng, càng đi lên phía Bắc, xe cộ càng thưa thớt và thật vắng vẻ. Chúng tôi đã kể những câu chuyện vui cho nhau nghe để thời gian đỡ bớt trống vắng. Người ta đi tìm thú vui nơi chốn phồn hoa, đô thị, nơi dân cư đông đúc; còn chúng tôi thì đi tìm cái yên tĩnh, cô đơn của thiên nhiên của núi rừng.

Thành phố nhỏ nơi mà chúng tôi đã hỏi để thuê phòng từ San Diego thì èo uột, loe hoe vài con phố cũ, nhà cửa thì rải rác, đường phố thì thưa thớt và rất ít du khách từ phương xa đến. Tìm mãi mới thấy cái Hotel lớn nhất ở trong "Hố Bà Tó" và đã được đổi tên. Trong bữa ăn tối, được biết vào thăm State Park phải trả 10 đô mỗi xe và chúng tôi đã đi dò đường và được người kiểm lâm cho biết khu đặc biệt chỉ cho 50 mươi xe vào mà thôi, nếu đến trễ xe thứ 51 thì xin mời hôm sau trở lại và nhớ dậy sớm hơn vì "First come, first serve", không có ngoại lệ nào cả.

Và ngày hôm sau thức dậy thật sớm, cả hai đều cầu nguyện mong cho trời tạnh mưa và có nắng lên, vì chụp hình mà trời không nắng kể như "đen như mõm chó". Đúng là ông Trời đã không phụ cho hai kẻ có lòng, vừa bước ra khỏi cửa khách sạn chúng tôi đã thấy hé hé ánh sáng cuối chân trời, và chúng tôi đã phấn khởi và reo mừng trong bụng. Lái xe thêm 18 dặm để đến cửa trạm kiểm lâm của khu Baxter State Park, được biết nhiều người đã đến trước chúng tôi, tuy chỉ mới hơn 6:30 sáng, có lẽ chúng tôi là những người sau cùng của con số 50 giới hạn này. Vùng được lựa chọn là những cụm rừng, với những màu lá vàng, đỏ, cam, xanh, tím xen kẽ với bờ hồ nước trong veo tĩnh mịch. Chúng tôi may mắn khi gặp một con thú hoang

"Moose", một loại nai to với 2 chiếc sừng to bản đang nhẹ nhàng và thong thả bơi từ bờ hồ bên này qua bên đối diện để tìm những loại thực phẩm ưa thích là loại cỏ non mọc dưới nước. Thật ngạc nhiên, chúng tôi đã gặp nhiều nhiếp ảnh gia nổi tiếng của Hoa Kỳ đã có mặt tại nơi đây từ nhiều tiếng trước khi chúng tôi tới, với dụng cụ và máy móc tối tân "top of the line" và đã chiếm trước những vị trí ngon lành nhất. Té ra chúng tôi đã lựa chọn "đúng ổ" của những tay thử thiêt, nhà nghề trong việc săn ảnh. Họ cũng đi săn những giây phút đẹp nhất của tạo hóa thiên nhiên. Vì ở cao độ trên 5000 feet cách mặt biển, nên lúc nào cũng có mây mù che phủ và ánh nắng khi ẩn khi hiện chỉ trong vòng một vài phút, nên chúng tôi phải rất là kiên nhẫn và chờ cho đúng lúc và bấm máy.

Với chủ ý "không đẹp là không chụp" phó nhòm kiêm Doctor Cường đúng là "type người khắc khổ, khó tính nhưng đầy đam mê nhiếp ảnh".

Tôi cũng rất là nghiêm khắc với bản thân, nhưng nhìn người bạn đồng hành này, tôi xin bái phục anh chàng Doctor Cường với tay dao, tay kéo trong nhà thương, nhưng bấm hình thì không chê vào đâu được...

Ai cũng có cái thú đam mê, nhưng mê nghệ thuật thứ bảy này thì khó có người đạt được tiêu chuẩn này trên thế giới. Xem hình đẹp thì quá dễ, nhưng tạo và chụp được một tấm hình tuyệt đẹp và chia sẻ với bạn bè mới là cái khó và đầy thích thú. Chúng tôi rất vui vì có cùng một cảm xúc như nhau về cái đẹp của thiên nhiên và mùa "Fall Foliage" của miền Đông bắc nước Mỹ. Một trở ngại nhỏ, nhưng đúng là đại họa cho tôi: máy hình của tôi không hoạt động được, đi thay battery mới cũng không chụp được. Té ra thời tiết giá lạnh nên pin bị tắc mạch. Cường đã chụp cho tôi vài tấm bằng máy Medium format 5 inch để khi về San Diego có được vài tấm hình kỷ niệm cho đỡ buồn.